

ובדברי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל. טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

פניני הלכה

**טעם מנהגינו באמירת פיוט יגדל בשבת
לאחר אמירת ויכלו**

כתב מהרי"ץ בעץ חיים (ח"א דף קי). על פיוט יגדל בזה"ל: הוא פיוט נחמד ובה מבואר י"ג עיקרי הדת אשר הניח הר"י אלבו בס' העיקרים. על כן אחר שהיעדנו בוֹיכלו בחידוש העולם, נהגו לומר פיוט יגדל אלדים בכל שבת, ונכון להיות כל איש שרר בביתו בכוונה זו (חמ"י שם): ומדבריו אלה למדנו ב' דברים הא' שאין לאמרו אלא אחר התפלה לסמכו אל ויכלו. שנית שאין לאמרו רק בשבת מטעם הנז' כאן ודלא כאותם שמהפכים לאומרו קודם ברכו הראשון דערבית, גם אומרים אותו ביי"ט כשחל בחול ולא יתכן. וכ"ה מנהגנו. ואני קבלתי

המשך בעמוד הבא

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

ואלה שמות (בראשית מו. ח)

כתב מוהר"ר דוד עדני ב'מדרש הגדול' על פסוק זה: אמר ר' יוסי בר חנינה ארבע מדות נאמרו בשמות. יש ששמותן נאים ומעשיהם נאים ויש ששמותן כעורין ומעשיהן כעורים. יש ששמותן כעורים ומעשיהן נאים ויש ששמותן נאים ומעשיהן כעורים. שמותם נאים ומעשיהן כעורים, עשו שהוא עושה טוב ואינו עושה. ישמעאל שהוא שומע ואינו שומע. ודומיין. שמותיהן כאורים ומעשיהם נאים, אלו בני הגולה. בני בקבוק בני חקופה בני חרחור (עזרא ב נא; נחמיה ז ג). בני הנדד (עזרא ג ט). ובנו בית המקדש. שמותיהן כאורים ומעשיהן כאורים, אלו מרגלים. סתור בן סתורין. גדי גדין ומוררין. סוסי סיסרא. וכן סנחריב סיחתי ריב. והמן ודומיין. שמותיהן נאים ומעשיהן נאים, אלו השבטים. ראובן ראו בן בין הבנים. שמעון שומע לקול אביו שבשמים. לוי שעתידי ללוות את הבנים לאביהן שבשמים. יהודה הפעם אודה את ה' (בראשית כט לה). יששכר שיש לו שכר. זבולן זבני אלדים אתי זבד טוב (שם ל ט). בנימין שהוא בן ימין לאביו. דן דנני אלדים (שם פסוק ו). נפתלי נפתולי אלדים (שם פסוק ח). גד מגיד דבריו ליעקב (תהלים יט). אשר באשרי כי אשרוני בנות (בראשית ל ג). יוסף ויספה פליטת בית יהודה (ישעיה לו לא).

ידוע הדבר ומפורסם הענין ששם האדם משפיע על אישיותו. אך אין במארינו זה לעסוק בדבר זה אלא בדבר הנלווה לו הקשור לחינוך ילדים. ומילתא אנב אורחא. כדאי לידע את מה שהשיב מרן הגר"י רצאבי שליט"א בשיעורו השבועי מוצש"ק משפטים התשע"ד בזה"ל: מה שבד"כ מקובל אצלנו התימנים, שהשם יחיא, זהו זכריה בלשה"ק. כך פשוט ומקובל אצל כולם. השם חיים, זהו שם אחר. יכול להיות אדם, שיקראו לו יחיא, ולאחיו יקראו בשם חיים. כי מחשיבים אותם שני שמות נפרדים. לפי מה שמקובל בציבור, אלו שני שמות נפרדים. אולם מהרי"ץ אומר ושו"ת פנו"צ חלק א' סי' ק"ה ק"ו, וחלק ג' סימן צ"ו, כי מה שנוהגים לחתום בגטין בשם זכריה, זה הבל וריק אין בו לא טעם ולא ריח. דהיינו, זאת שגיא. אין אפשרות לחתום זכריה, כביכול זהו יחיא. לדעתו בלשה"ק יחיא, פירושו חיים. ולכן קרא שמות ספריו כך כנז"ל.

הרבה אנשים קוראים שם ילדם על שם מאורע שעבר עליהם או בזמנם או מאורע שעבר התינוק הנולד. בדרך כלל זהו דבר טוב לזכרון הנס או המאורע להיות נפלאות ה' לנגד עינינו ומוסיף הדבר יראת שמים. אך יש לזהר מאוד לא לקרוא שם שהוא עלול לגרום צער עתידי לילד, כגון דבר המזכיר צער או תוגה. ורחל אמנו קראה לבנה 'בן אוני' על שם צערה שנצטערה בשעת לידתה אותו, אך אביו קרא לו 'בנימין' ויעו"ש במפרשים. ווללא שנתקלנו בדברים כאלה לא היינו כותבים זאת, והמחיר ששמענו הוא שם של בת 'אכובה', כי היא באה אחרי שלוש בנים, וההורים התאכזבו שהתינוק לא זכר ב"מ, או שמות של פרחים וכיו"ב שהילד מרגיש מוזר בחברה.

גם כדאי מאוד, כשקוראים שם לילד על שם צדיק או על שם מאורע, להסביר לו את מהות שמו. יש הרבה אנשים ששםם 'אלכסנדר' ואינם יודעים כיצד שם זה קשור ליהדות, כי השם הידוע להם 'אלכסנדר' הוא שמו של מלך גוי 'אלכסנדר מוקדון' (מקרון). ובפרט שמות אשר משולב בהם גם שם צדיק וגם מאורע שאירע לבני המשפחה או לתינוק, שלולי שההורים יסבירו זאת לילדם, לא ידע כלל שאירע לו מאורע זה.

מלבד זאת כדאי מאוד להשתמש בשם הילד להצלחה בחינוכו כגון ילד שמתקשה לעשות חסדים עם אחרים הוא רכושני וישמו 'אברהם', לקשר שמו לשם ולתהילה על מעשי חסדי אברהם אבינו. ולא דוקא צריך ששמו יהיה כשם אדם מסוים, וכגון המובא במדרש לעיל על שם 'שמעון', שבאמת שמו שמעון הוא מפני שאמר לאה אמו 'כי שמע ה' כי שנאה אנכי', אך המדרש אמר שומע לקול אביו שבשמים. וכמו"כ 'יוסף' שקראתו אמו רחל על שם 'כי אסף ה' את חרפתי', ואילו המדרש הביא פסוק 'יוספה פליטת בית יהודה' ועל זה הדרך ניתן לחדש על כל שם ושם דברים טובים ונעלים. ומי שמורגל בפסוקי התורה יכול לשייכם לפסוקים מעין השמות כגון לשם 'אסף' 'זאסף' איש טהור' (במדבר יט. ט) וכן על זה הדרך. ויה"ר שנזכה תמיד לומר שבחים לילדינו ולתלמידינו, וכשם ששמותיהם טהורים וקדושים כן יהיו הם לנצח נצחים.

יעורכו משפע בריכה העליונה, האנשים היקרים והנעלים, אשר עושים רבות למען היא נקל לתלמוד תורה, ואף נותנים מהונם לחוק ולשמה מחזיקי ומלמדי תשב"ר, והם הפצים בעילום שם. ימלא ה' ביה כל משאלות לבם לטובה, ויזכו לכל מדה טובה ולצאנולה שלימה ולשמהת בית השאנבה, בבריאות איתנה ונהורא מעליא, אצ"י

מחידושי רבותינו

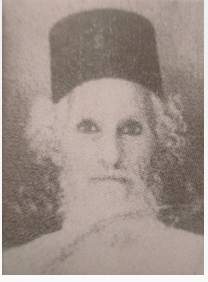
מוהר"ר אברהם צנעני הלוי זצ"ל
בחיבורו קודש הילולים עמ' קע"ד
על מסכת פרה
כחו של הצדיק

פתרונות לפרשת 'מקץ'
אחודה חידה! אין כאלד'ינו' וכו' יעויין
בעץ חיים ח"א דף עו ע"א.
הזוכה בהגרלה: נהוראי סולימן.
מי בתמונה: הרב משה ישראל שרעבי.
הזוכה בהגרלה: מי שהכל שלו.

אלוהים חייה!
נתכונה לזכר
אך כתבה נקבה
והוא יחיד בכל התורה
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

יש בתוספתא נ"ח מליצה על המשנה, מטמאיך לא טמאוני ואתה טמאתני. שהיא טענת הצדיק לרשע, שאין לו מטמאיך שהוא היצר, לא טמאוני שלא הלכתי בדרכיו אלא הפכתי אותו לאש קדוש להבת שלהבת. לא כן אתה הרשע טמאתני שאני צריך לירד כמה ירידות ומהשבות לא טובות להעלות אותך הרשע אל קדושה עליונה לקיים עזב תעזב אהיד בידא דחייבא, שהצדיק ממש יורד בלבבו הנשבר למקום הרשע ואוחז בידו להחזירו בתשובה.

או אפשר לאמר, מטמאיך לא טמאוני בשום מעשה רע בשום חטא שבועלם, ואתה הרשע טמאתני באיזה מחשבה ואני מוכרח לירד לגיהנם עבורך להעלותך והו"א מטמאיך וגו'.

ור' יהודה מוסיף, מטמא מטמאיך. שיש בחינה שהם ס"מ וגוקבי"ה שהם מטמאין וגם מעוררין ליצר שבאדם כידוע בסוד לפיו סביב מעשה אורג כפי כל פעל ה' יתפרדו כל פועלי און ת'חרא יהיה ל'ז לא יקרע. שהצדיק קורע הילולא שיש באם אחרת ברחם נוק' דקל'י, כטעם בני ניכר יבלו ויחרגו ממסגרותם, מ"ס סתומה, שסותר המ"נ דקליפה שהעלה ע"י הרשעים, והרי טענת הצדיק חזק מטמא מטמאיך וגו'.

ויש כאן שהוא או' גם זה מליצה ישרה ע"מ שהוא או' טמאתני וטמאתיו, שיש רשעים מקטרגים הרבה על הצדיק ואין להם שום דביקות בו, והם שדים ממש. הצדיק מפיל אותם ואין להם עליה, וזהו טמאתני וטמאותיו. קדירה שהיא מליאה משקין טהורין ותרמוסים טמאים פחות מכביצה נתונים בתוכה, נתמחו ונעשו כביצה, הרי זה אומר טמאני וטמאתיו. וזהו הקדירה מליצה נכונה בענין התאספות שיש לצדיקים בתלמידים, וכן בדור הזה שנוסעין לצדיקים. אם יתאספו לצדיק אלף פעמים אנשים אוהבים אותו ודבקים בו, יוסיפו בו מוחין קדושים לצדיק. והצדיק נכנע מאד בלב נכנע עד עפר, ומעלה את כולם למעלה למעלה, ומוסיף עבודה וייחודים. וכשיהיה באותו אסיפה איזה מקטרגים ואינם הגונים, אזי יעוררו אפילו בצדיק איזה התנשאות ופניות. כי תמיד הצדיק אין לו שעור נכנע כאין, וע"י אלו נתפח באיזה התנשאות, והצדיק מרגיש זה ומפיל אותם לשאול, וזהו טמאני וטמאתיו.

יש כאן שהוא אומר טהרני וטמאתיו, כיצד. מקוה שיש בה מ"ס מכוונות וירד וטבל הוא טהור ומקוה טמא. הו"א טהרני וטמאתיו דהא חסרא לה מקוה שעור של טהרה, דהצדיק מקוה טהרה לישראל, ולפי' נופל בעיבור וקטנו' גדול ע"י פגם הרשעים כמו שעשה משה כשעבדו לעגל, שיבר הלוחות בחרון אפו. והרי המשבר כלי בחמתו כאלו ע"י, ומכ"ש כלים יקרים כאילו אלא נשתתף עם כל ישראל, ובוזה אחיד בירא דחייבא לטהרם ולהעלותן, כטעם מי שאינו מחויב אינו מציא הרבים י"ח כידוע, ונעשה ע"פ הדבור, והם טמאהו שירד ממדרגתו ולא יחזור לבחינתו עד לעתיד, שני אוקיר אנוש מפז הב"ה יראנו נ"מ אמן.

בדרכיהם אתהלך...

נישואין עם בת המושל?! (ח"א)

לרפואת
צבי בן מארי יחיא יצחק שלום
בשכחע"י

שמעה (שרה ואיה) אלו צריך להיות ששנה שזה פירוש שמעה) בתו של אבא שלום שבזי זיע"א. אחרי שניצלה מהמעשה של האימאם בצנעא, הצדיק גר בנגד אלוליד מחוז אל עודין. המושל של אל עודין היה שולט מן אל עודין עד אל מכיא ומקום מושבו תיזעבת. היה המושל מידי פעם בפעם מבקר אצל הצדיק בביתו ומתייעץ איתו בענייני הנהגת השלטון. ראה את הבת של הצדיק נכנסת ויוצאת מיטפלת בעניני הבית. שם עין עליה. רצה לחתן את בנו עליה. התחיל לדבר עם הצדיק אודות נישואי ביתו על בנו.

ענה לו הרב לפי דת ישראל אסור לאדם להשיא בתו מחוץ לאומתו. אמר לו המושל לפי דת מוחמד מותר להתחתן אשה מחוץ לאומת מוחמד והיא תשאר לשמור דתה, והשלטון הקיים הם רק דת מוחמד, והוא קובע שמותר. והוא מסכים לחתן את בנו על בת הצדיק, והיא תישאר על אמונתה ועל דתה. ואני ובני ניתן לה כל האפשרות לשמור על דתה. ואם הוא יסרב (הרב שבזי) לחתן את הבת על בנו יהרוג אותנו. ובין כך ובין כך יקח את הבת. ואם יתן את הבת הוא יקבל עליו כל התנאים שיתנה עליו. הצדיק אמר אני אתן את בתי בתנאי שתמלא דרישותי. ענה לו הגוי תדרוש ואני אמלא כל הדרישות.

המשד אי"ה בל"ג בשבוע הבא

פניני הלכה

המשד בעמוד הבא

מרבתי נ"ע לפי שידוע שתפלות החול מתעטפות ועולות בתפלת ליל שבת כנודע מהמקובלים ומדאגה מדבר פן ח"ו אירע מקרה אשר לא טהור ונודמן חטא לידו בימות החול ועל כן אין בכח החוטא לעטוף תפלותיו דחול בתפלת שבת כי לרשע אמר אלד"ים מה לך לספר חקי, על כן זאת העצה היעוצה מאת ה' יצאה לומר יגדל כי בשנותו את טעמו לפני אבימלך נוסח זה הנה לשעה קלה נעשה צדיק בעדותו והודאתו ב"ג עיקרים ובוזה יש כח וחיל לעלות תפלותיו דחול בהיותו מתקן המעוות:

ועל כן ראוי לאחר אמירת יגדל עד לאחר כל התפלה שכל הקהל נמצאים כולם לעת כזאת ובוזה יזכו כי אין דומה עדותו יחידו בינו לבין עצמו לעדותו ברבים גם ברב עם הדרת מלך. ושוב ראיתי הדבר מפורש להרב סדה"י שכ' לומר יגדל אחר התפלה בנעימות ושמחה לכבוד היום והוא מכלל העונג ע"ש: ודע כי קבלה בידנו שפיוט זה הוא מיוסד מהר"ר שלמה ין גבירול ז"ל וכמדומה לי שראיתי ג"כ בס' הר"ר אליהו הבחור ז"ל שיחסה אליו יע"ש:

לעילוי נשמת
מרדכי בן שלמה חסיד
ובן עמי בן בנימין עוזיירי, תנצב"ה

לזש"ק
תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

לרפואת
יוסף בן משה דנין
בשכחע"י

מהליכות אבותינו

המבזה תלמיד חכם מנדים אותו כתב מרן הגר"י רצאבי שליט"א בשע"ה (י"ד סי' ה' יד-טו):

המבזה תלמיד-חכם, צריכים בית-דין לנדותו ברבים, אם באו עדים על כך. ואפילו לא חירפו רק בדיבור, ואפילו שלא בפניו. ואינם מתירים לו, עד שיפייסנו. ומן הדין היה לקנסו גסבן שישלם לתלמיד-חכם ליטרא של-זהבנו, אבל אין נוהגים כן, אך יקנסוהו כראות עיניהם, לפי המבייש והמתבייש. ויש רשות לתלמיד-חכם עצמו לנדות את עסהארץ שביזה אותו, ואינו צריך עדים ולא התראה. וכן הוא המנהג בקהילותינו. ומדת חסידות שימחול על כבודו ויסלח לו. אך אם ביזהו בפרהסיא, אסור לו למחול על כבודו. ואם מחל, נענש, שזהו בזיון התורה. אלא חייב לנקום ולנטור הדבר כנחש עד שיבקש הלה מחילה. ותלמיד-חכם לעינינים אלו, נחשב מי שהוא יגע בתורה וראוי להורות, ובני אדם מכבדים אותו מחמת תורתו, מהדרים אותו ועומדים מפניו.

לבד מזה, ישנם עוד דברים רבים של-עבירות שבית-דין מנדים ומחרימים עליהם. כגון המולזל אפילו בדבר אחד מדברי סופרים, או שיש ברשותו דבר המזיק ואינו מסירו, וטבח שיצאה טריפה מתחת ידו. ועוד כמה וכמה עניינים המפורשים בפרוטרוט בגמרא ובפוסקים. וכן היה מנהגינו בתימן. אבל כעת שרבו המתפרצים והחצופים בעוה"ר, צריך לשקול בדעה צלולה אם יש תועלת בדבר, או אדרבה נזק, לפי העניין והזמן והמקום.

ויתן להם יוסף עגלות על פי פרעה (בראשית מה, כא)

בזוהר בראשית דף ר"י עמוד ב' אמר זה לשוננו, תא חזי, כתיב בהו במצרים, עגלה יפיפיה מצרים. ורזא דעגלה דא הוו ישראל תחות שולטנוה כמה זמנין וכמה שנין. ובגין דישראל זמינין לשלטאה לבתר עלה, אתרמיז לון השתא עגלות, עד כאן. וכתב הרב חיד"א ז"ל בגיליון בשם א"ס, עגלה בגימטריא גיהנם. וזהו שאמרו, הקב"ה שאל לאברהם לברר גיהנם או מלכויות, עד כאן: ועל פי זה אפשר לומר שתיבת עגלות, עי"ן גלות. כלומר, רמז שיגלו ישראל בין שבעים אומות, כמו שאמרו ז"ל שהיו במצרים משבעים אומות. ורמזו יוסף ליעקב בזה, שיגלו תמורת הגיהנם: ועל פי זה יובן מה שיש לתמוה על מאמר רבותינו ז"ל על פסוק וימאן להתנחם (ויאמר) כי ארד אל בני אבל שאולה, שאמר זה מפני שהיה מובטח שלא יראה הוא פני גיהנם כל זמן שלא ימות אחד מבניו. איך יעלה על הדעת שיעקב אבינו עליו השלום בחר האבות בצדקותיו, שירד חס ושלום לגיהנם:

והמפרשים פירשו שיעקב ראה ברוח הקדש, שיוסף אינו בגן עדן. וחשב שודאי הוא בגיהנם, וגם אני ארד אליו שם. ועיין כלי יקר. גם על זה קשה, איך יחשוב יעקב אבינו עליו השלום, על יוסף שירד לגיהנם, והלא הוא יודע בצדקתו ובחסידותו:

ואף על פי שאמר חיה רעה אכלתהו, ודרשו חכמינו ז"ל, זו אשת פוטיפר. הכוונה, שהיא הארורה, שהיתה נהנית ביפיו ומחמדתו. וזהו אכלתהו, היא, ולא הוא שאכל, דהיינו שעבר ושכב עמה, דאכילה לשון זיווג, כמא דאתאמר כי אם הלחם אשר הוא אוכל. ולא הפסיד אלא עשר טפין שיצאו ממנו, על ידי שכבש יצרו. אם כן, איך יחשוב יעקב אבינו עליו השלום, שיוסף בגיהנם: ועל פי מה שכתבנו, יבא הכל על נכון. שיעקב ידע ששאל הקב"ה לאברהם אבינו לברור לבניו המלכויות או גיהנם. ובירר המלכויות, שהן הגלויות. וגם כן ידע כי התחלת הגלויות בין שבעים אומות, ממנו ומבניו בחייו, וכמו שאמרו רבותינו ז"ל על פסוק וירא יעקב כי שבר במצרים, כי יש שבר, ועבדום וענו אותם. וידוע שהגלות מכפרת אפילו על עון שמדקדק על חסידיו כחוט השערה. ממילא שעל ידי הגלות הולך הצדיק אל עולמו וזן ונקי ובר:

ואם כן, יעקב אבינו עליו השלום כשראה ברוח הקדש שאין יוסף בגן עדן, חשב שמא נתבטל מה שביד אברהם אבינו עליו השלום לבניו המלכויות, ונשאר להם הגיהנם. ואין עוד גלות מכפרת, לפי מאי דסלקא דעתיה שיוסף מת. ולזה אמר כי ארד אל בני אבל שאולה, שהקב"ה מדקדק על חסידיו, ושמא חס ושלום נענש על עשר טפין שיצאו ממנו. ויצטרך גם הוא חס ושלום לירד לגיהנם על איזה דקדוק:

וכששמע יוסף מאחיו שאמר אביו כך, שלח לו יוסף העגלות, ורמז לו בזה, שאל יחשוב שנתבטלה גזירת הגלות שהיא תמורת הגיהנם. שכבר התחיל יוסף עצמו לקיים גזירת הגלות שלו ועבדום וענו אותם. והכניע למצרים שיש בה מכל שבעים אומות, כמו שאמרו רבותינו ז"ל. וזה הרמז של-העגלות, עי"ן גלות. ואז כשראה העגלות, כתיב ותחי רוח יעקב אביהם, ולא קודם לכן כשבישרו אותו על יוסף שעדן חי:

ולזה תמצא בפרשה נזכר ארבע פעמים עגלות, כנגד ארבע גלויות, גלות מצרים, וגלות בבל, וגלות יון, וגלות אדום. וסימניך, ויבאו בני ישראל לשבר בתוך הבאי"ם, נוטריקון בבל אדום יון מצרים, והה"א שמושית. כי גלות מדי היתה בכלל גלות בבל, כמן שאמרן רבותינו ז"ל: ובפרט אתה מוצא שהן שש עגלות אשר שלח יוסף ליעקב, כמו שאמרו בזוהר. כנגד שש גלויות, והן, מצרים ובבל ומדי ויון ואדום וישמעאל. וברבה פרשת נשא חשיב גלות אשור, ולא חשיב ישמעאל:

ואיכא למידק למה בפסוק זה אמר ויתן להם יוסף עגלות וכו', יחס העגלות לאחיו. ואחרי כן בפסוק וירא את העגלות, אמר אשר שלח יוסף לשאת אתו, יחסם ליעקב, והיה לו לומר אותם ולא אותו:

ועל פי מה שכתבנו אפשר לומר שבא הרמז של-העגלות לאביו ולשבטים. דידוע שבעון מכירת יוסף למצרים, נשתעבדו למצרים ולא בארץ אחרת, כמו שאמרו רבותינו ז"ל. ממילא דמצד עון מכירת יוסף, החיוב לגלות מצרים הוא מוטל על השבטים ולא על יעקב אביהם: ולזה אמר ויתן להם יוסף עגלות על פי פרעה, המולך במצרים. רמז להם על הגלות למצרים להם ולא לאביהם. ורמז להם גם כן, שיתכפר עון מכירתו על ידי גלותם. אבל לאביו אמר, אשר שלח יוסף לשאת אתו, דייקא, לשון נשיאות ראש וגדולה. כי בירידתו למצרים יפסק הרעב, וידעו כל הגוים שבכותו וצדקתו פסק הרעב כל ימי חייו יעקב. שאחר חייו חזר הרעב, כמו שכתב הרב כלי יקר בפרשת ויחי. ולזה אמר לשאת אותו ולא אותם. אבל העגלות להם ולטפם, שיקבלו הגלות והשעבוד. והבן, כי הוא נכון בסיעתא דשמיא, וקרוב לאמת. וקל להבין:

(יחן טוב' למהר"י בדיחו זצ"ל)

להצלחת ר' אברהם בן זכריה מדויל הי"ץ הוא וב"ב

לעילוי נשמת חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל,
דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יוסף בן יחיא נהרי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל,
יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

תפארת בנים

תמונות ממראות שמחת חנוכה בתלמוד תורה

30/12/2019 09:33

30/12

ואלו הששה התלמידים המופלאים אשר הצטיינו בתפילה כחודש כסלו יה"ר שיתקבלו תפילותיהם ברצון

30/12/2019 11:58

לכל משפחת צטרת חייט!
 רב תודות לרב נהרי ואשתו היקרה
 שצגרו וסויצו בכל מה שרק יכלו,
 ומכל הכף!
 תודות לרבנים החשובים שייאחו
 את ישראל כ"כ, וכן להורים ולכל
 האורחים החשובים והילדים
 הצדיקים שייאחו ושיאחו את ישראל
 ביומו החשוב, וכן צגרו מארץ לכל
 בקשה ותודה על המתנות הקדושות
 שהצניקו לישראל. תלכו לצדדו
 בתורה ויראת שמים!
 ותודה מיוחדת לאמהות היקרות
 מפנים ומחוץ שהצניקו מזאנו
 ומכוחן לשמח בדברי מתיקה
 צעירים בכלאת אהבה וחמימות,
 אשריכן! ה' ישח אתכן בכל
 כפליים!
 תודה לבורא צולט שידק אותנו
 עם קהילה כ"כ חשובה ויקרה, משה
 כמו משפחה!
 ועל כל הסיצתא דשיא האדוזה
 שנכחנו לה בשמחה האדוזה שלנו
 עם ישראל.
 תלכו למצוות ולהרבה נחת דקדושה
 מכל אשר לכם וה' ישלם לכם
 שכרכם בכפל כפליים!
 בהצרכה רבה!
 משפ' בן יצקה.

חכמי תימן

הרב יוסף בן שלום דאודי זצ"ל
 נולד בשנת תר"ג בעיר כוחלאן,
 שימש ראש הקהילה ורב
 הקהילה.
 בחמש עשרה שנות חייו
 האחרונות היה סגי נהור.
 נפטר שם בשנת תרצ"ג.
 תנצב"ה

30/12/2019 09:33

התודה... הברכה...

לידידינו היקרים והנעלים, העתנים
 רבות מזמנם עבור בני עדתנו
 הקדושים, והם המוציאים
 והמביאים לבית מרן איש הקודש
 גחלת שרפים,
 הרב שילה יגאלי הי"ו
 הרב ניר טיירי הי"ו
 ואף מסייעים לנו לקצר בזמננו לבל
 נסרח זמן רב בהקלדת מאמרים.
 יה"ר שיתמלאו כל משאלות לבם
 לטובה, ויראו כל זרעם וזרע קודש
 נאמנים הולכים בדרכי אבותינו
 הקדושים, אכי"ר.

הערות, הארות ותשובות לחידות
 ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009
 או במייל:
 e0504150896@gmail.com

לוש"ק

יובל בן דוד
 ורות בת זכריה

לוש"ק

שלום בן יעקב ומירב
 טליה בת מנשה